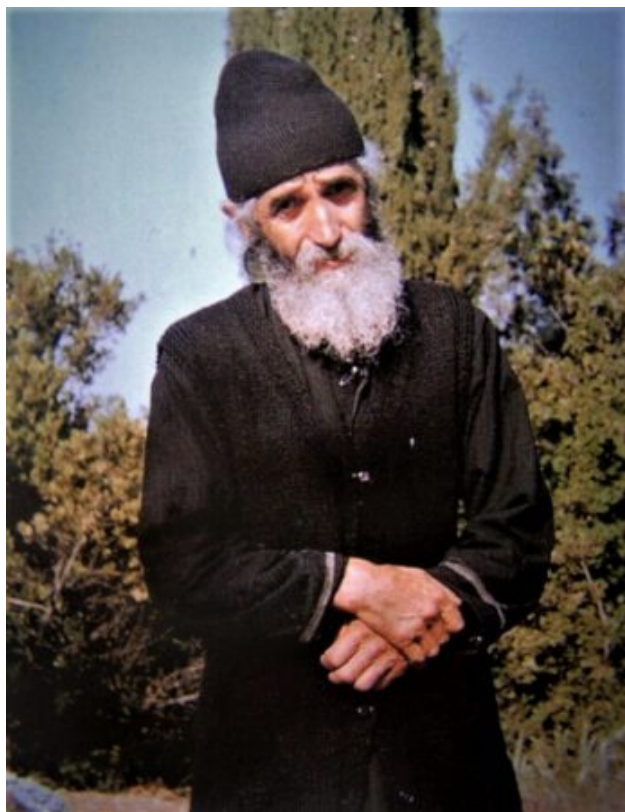

22 Δεκεμβρίου 2023

«Μαμά, ένας παππούς με μαύρα ρούχα που κρατάει ένα μακρύ σκοινί στο χέρι του κάθεται στο πεζούλι και με χαιρετάει»!

[Ορθοδοξία](#) / [Θαυμαστές Διηγήσεις](#)

Άγιος Παΐσιος Αγιορείτης (1924-1994).

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Z.N.* Θεσσαλονίκη

Τον Ιούλιο του 2005 ο Λουκάς μας κόντευε να γίνει πέντε ετών, όταν προγραμματίσαμε μία σειρά ιατρικών εξετάσεων, ενόψει της εγγραφής του στο νηπιαγωγείο. Μεταξύ όλων αυτών ήταν και η επίσκεψη στον παιδοκαρδιολόγο, τον οποίο είχαμε αφήσει τελευταίο.

Ο Λουκάς φαινόταν να διασκεδάζει με τις εξετάσεις του οφθαλμίατρου, του ΩΡΛ κ.λπ. Έτσι, είχε χαρούμενη διάθεση όταν μπήκαμε στο ιατρείο του καρδιολόγου και είδε όλα εκείνα τα μηχανήματα, για τον υπέρηχο, το καρδιογράφημα με όλες εκείνες τις βεντούζες, ιδίως, δε, όταν του εξήγησε ο γιατρός ότι θα τις έβαζε στο σώμα του για να δει αν η καρδούλα του δούλευε σωστά.

Όσο ο γιατρός εξέταζε σιωπηλός, ο Λουκάς θαύμαζε τις «χρωματιστές φούσκες», λέγοντας πως ήθελε να ξαναρθούμε.

Όταν ήρθε η ώρα για τα αποτελέσματα, ο γιατρός μας ανακοίνωσε ότι υπάρχει πρόβλημα με τη μητροειδή βαλβίδα και τη βαλβίδα της αορτής. Μας είπε ότι δεν ανοιγοκλείνουν σωστά και ότι αυτό το πρόβλημα αποκτήθηκε στην πορεία (δεν

υπήρχε εκ γενετής, καθώς θα είχε διαγνωστεί στο μαιευτήριο). Μείναμε να τον κοιτάζουμε σαν κεραυνοβολημένοι, ιδίως όταν μας εξέθεσε όλους τους κινδύνους και τις δυσκολίες που απέρρεαν απ' αυτό: όχι υπερβολική άσκηση, προσεγμένη διατροφή, όχι καταχρήσεις.

Μας επισήμανε επίσης πως, αν χρειαζόταν να επισκεφτεί οδοντίατρο ή να κάνει κάποια επέμβαση, θα έπρεπε να παίρνει προκαταβολικά αντιβίωση.

Αισθανόμασταν ότι είχαμε πια ένα παιδί στη γυάλα, στο οποίο θα ήταν απαραίτητο να εξηγήσουμε ότι δε θα έπρεπε να κουράζεται, ιδίως σε μια φάση της ζωής του γεμάτη ενέργεια και ζωντάνια.

Αποφασίσαμε να πάμε για δεύτερη εξέταση σε ένα ειδικευμένο ιατρικό κέντρο. Τα αποτελέσματά βγήκαν ίδια. Η αγωνία μας υπαγόρευσε την ανάγκη μιας τρίτης εξέτασης· καταλήξαμε στην παιδοκαρδιολογική πτέρυγα του νοσοκομείου. Τα αποτελέσματα ήταν τα ίδια. Χάσαμε τον ύπνο μας. Όλη μέρα είχαμε το νου μας στο γιο μας: να μην τρέχει πολύ, να μην παλεύει με άλλα παιδιά, να μην κουράζεται. Τρέμαμε στην ιδέα ότι θα μπορούσε κάτι να του συμβεί.

Το Μάρτιο του 2006 ξαναπήγαμε στο ιατρικό κέντρο για εξετάσεις. Μας είχαν πει ότι το παιδί έπρεπε να παρακολουθείται κανονικά, δύο φορές το χρόνο. Και πάλι τα αποτελέσματα ήταν τα ίδια.,

Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση, είχα αρχίσει τότε να ρωτώ δεξιά κι αριστερά σε ποιο μοναστήρι ή εκκλησία θα μπορούσα να πάω το παιδί μου, μήπως και γίνει κάποιο θαύμα. Μάλιστα απορούσα πώς δεν το είχα σκεφτεί νωρίτερα, καθώς στην οικογένειά μας είχαμε ήδη βιώσει θαύματα στο παρελθόν από την Παναγία.

Κάποια στιγμή, μετά από λίγο καιρό, μάθαμε για το μοναστήρι στη Σουρωτή. Μας είπαν, μάλιστα, ότι στον τάφο του Γέροντα [του αγίου Παΐσιου] γίνονται θαύματα καθημερινά. Άρχισα να προσεύχομαι να γιατρέψει ο παπούλης την καρδούλα του παιδιού μου· να γίνει το θαύμα και να ξαναχαμογελάσουμε.

Μετά από κάποιες μέρες προσευχής, έγραψα σε ένα χαρτάκι τι χάρη ζητούσα από το Γέροντα και, αφού μίλησα στο σύζυγό μου πήραμε το Λουκά και κινήσαμε για τη Σουρωτή, ένα απόγευμα του Ιουνίου του 2006. Όταν φτάσαμε, δεν είχε πολύ κόσμο.

Εξηγήσαμε στο Λουκά που βρισκόμασταν και ότι θα έπρεπε να πει μια μεγάλη προσευχούλα ο ίδιος να έχει καλή υγεία. Περιμένανε να φύγει ο κόσμος και, αφού προσκυνήσαμε καθίσαμε παράμερα λίγη ώρα για να προσευχηθούμε.

Όταν ετοιμαζόμασταν να φύγουμε από τον τάφο, ο Λουκάς είπε:

«Μαμά, είναι ένας παππούς με μαύρα ρούχα που κρατάει ένα μακρύ σκοινί (κομποσκοίνι) στο χέρι του και κάθεται στο πεζούλι και με χαιρετάει».

«Πού, βρε, Λουκά τον βλέπεις αυτόν τον παπού»;

«Να! Εκεί, κάθεται στο πεζούλι και μου κουνάει το χέρι και χαμογελάει».

Τότε μόνο κατάλαβα τι έβλεπε το παιδί και δάκρυα ανέβηκαν στα μάτια μου. Η συγκίνηση ήταν μεγάλη· ήξερα ότι ο παπούλης είχε ήδη κάνει το θαύμα του.

Αρχές Αυγούστου του 2006 πήγαμε στο προγραμματισμένο ραντεβού για επανέλεγχο. Ήδη από τη στιγμή που φτάσαμε η καρδιά μου πηδούσε από αγωνία· και όταν άνοιξε ο γιατρός το στόμα του για να μας πει τα αποτελέσματα, νόμιζα πως θα λιποθυμούσα.

«Το παιδάκι είναι υγιέστατο», είπε. «Είχατε κάποιο λόγο που το φέρατε ή απλώς κάνατε έναν έλεγχο τυπικό για το σχολείο»;

Δεν ξέραμε τι να πούμε. Ευχαριστήσαμε βιαστικά και βγήκαμε έξω. Δάκρυα έτρεχαν από τα μάτιά μας· δάκρυα χαράς κι ευγνωμοσύνης για το θαύμα.

Αμέσως μετά, ξαναπήραμε όλους τους άλλους γιατρούς με τη σειρά, για να επιβεβαιώσουμε το γεγονός. Μάλιστα, όταν ένας απ' αυτούς ρώτησε τα ίδια, του αποκαλύψαμε το πρόβλημα που υπήρχε και του δείξαμε τις παλαιότερες εξετάσεις καθώς θεωρούσε ότι κάποιος συνάδελφός του είχε κάνει απλώς λάθος διάγνωση.

Όταν ο επιβάτης είχε πια τελειώσει, ξαναπήγαμε στον τάφο του παπούλη να προσκυνήσουμε. Θέλαμε να προσευχηθούμε, αλλά και να τον ευχαριστήσουμε για τη χάρη που έλαβε ο Λουκάς μας. Από τότε πηγαίνουμε συχνά, είτε έχουμε κάποιο συγκεκριμένο πρόβλημα είτε όχι.

** Ολόκληρο το όνομα είναι γραμμένο στο πιο κάτω βιβλίο.*

Από το βιβλίο «Γέροντας Παΐσιος Αγιορείτης (1924-1994), Μαρτυρίες προσκυνητών», τόμος β', των εκδόσεων Αγιοτόκος Καππαδοκία.

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN